

РЕШЕНИЕ

№ 19279

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110143619 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че на 22.06.2018г., около 19:00ч., в Гърция, в местност Родия, в близост до пристанището на Ормос Панагиас, по безименен селскостопански път, е реализирано ПТП между т. а. с рег. № ***** и л. а. „БМВ“, модел „5ЕР Рейхе“ с рег. № ***** Според ищеца, ПТП е резултат от виновното и противоправно поведение на водача на товарния автомобил, който засякъл и блъснал насрещно движещия се лек автомобил и му причинил материални щети. Към датата на произшествието увреденият лек автомобил бил застрахован по договор за имуществена застраховка „Каско“ при ищцовото дружество. Била образувана застрахователна преписка, като било възложено на доверен сервиз отремантирането на автомобила. Стойността на ремонта била 6425,57лв., която била платена от ищеца в полза на сервиза на 15.10.2018г. По повод репатрирането на автомобила били сторени разходи в размер на 960лв. с ДДС. Към датата на събитието за товарния автомобил имало сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответника. Ищецът твърди, че с изплащането на обезщетението встъпил в правата на увредения срещу причинителя на вредата, както и срещу неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Предявил извънсъдебна претенция спрямо ответника за сумата от 7240,57лв. с включени 15лв. ликвидационни разноски. Ответникът обаче му заплатил само сумата от 6640,57лв., с оглед на което останал дължим остатък от 600лв. Счита, че ответникът е изпаднал и в забава, поради което дължи и мораторна лихва.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **600лв.** – остатък от регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от **188,51лв.** – лихва за забава за периода 03.08.2020г.-02.08.2023г.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва плащането на сумата от 960лв. с ДДС за репатриране на автомобила. Отрича подобно репатриране да е извършвано и неговата стойност да е заплащана от ищеца. Счита, че тази услуга не е част от застрахователното покритие и дори да е изплатено обезщетение за нея, същото е недължимо. Евентуално оспорва стойността на репатрирането да съответства на средните пазарни цени.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 411 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 411 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“. Когато вредата е причинена от водач на моторно превозно средство, който има валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице, може да предяви претенцията си към причинителя само за размера на причинените вреди, които надхвърлят размера на застрахователната сума по договора за задължителната застраховка, както и за вредите, причинени от водача на моторното превозно средство, за които застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е отказал да заплати обезщетение на основание чл. 494.

За да бъде уважен предявеният иск за главното вземане, съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните факти: наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско“ за л. а. „БМВ“ към датата на събитието с ищцовото дружество; настъпване на твърдяното събитие, от което са произлезли сочените вреди, както и че същото представлява покрит застрахователен риск; стойността, необходима за възстановяване на увредения автомобил към датата на събитието; заплащане на застрахователното обезщетение за отстраняване вредите на автомобила и неговия размер; водачът на товарния автомобил да е действал противоправно; причинна връзка между деянието и увреждането; репатрирането на л. а. „БМВ“ да е част от застрахователното покритие по имуществената застраховка „Каско“, реално да е извършено такова репатриране от гр. Солун до гр. Русе, неговата стойност да възлиза на 960лв. с ДДС и тази стойност да е заплатена от ищцовото дружество; за товарния автомобил да е имало валидна застраховка „ГО“ с ответното дружество към датата на събитието; връчването на покана до ответника за плащане на сумите и изпадането му в забава. Вината на делинквента се предполага – чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като в тежест на ответника е да обори тази презумпция.

С доклада по чл. 146 ГПК е отделено за безспорно в отношенията между страните, че на 22.06.2018г., около 19:00ч., в Гърция, в местност Родия, в близост до пристанището на Ормос Панагиас, по безименен селскостопански път, е реализирано ПТП между т. а. с рег. № ***** и л. а. „БМВ“, модел „5EP Рейхе“ с рег. № ***** че за л. а. „БМВ“ е имало сключена имуществена застраховка „Каско“ с ищцовото дружество, като ПТП е настъпило в периода на действието ѝ; че товарният автомобил е бил застрахован към датата на ПТП при ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“; че ищцовото дружество е изплатило застрахователно обезщетение за ремонт на л. а. в размер от 6425,57лв. на доверения сервиз; че ответното дружество доброволно е заплатило в полза на ищцовото сумата от 6640,57лв., в която са включени и 15лв. ликвидационни разноски.

Спорните въпроси по делото са два – дали репатрирането на автомобила представлява покрит застрахователен риск и дали е заплатено обезщетение от страна на ищцовото дружество за това действие и съответно неговият размер отговаря ли на средните пазарни цени. Както бе посочено, в тежест на ищеца е да установи тези факти, както му е указано с определението от 28.09.2023г.

По делото е представена застрахователна полица от 08.03.2018г. /л. 9/, подписана между ищцовото дружество в качеството на застраховател и /фирма/ в качеството на

застрахован, с която е застраховано следното имущество – товарен автомобил БМВ 5 ER REINE с рег. № ***** Срокт на застраховката е от 26.03.2018г. до 25.03.2019г., а като покрит риск е отбелязано „Пълно каско“. Начинът на обезщетяване е определен като „експертна оценка“ и „доверен сервиз“. В графа „други специални условия“ е посочено: „Подновява се полица 0020700201700040. Отремонтиран в доверен сервиз, не е необходимо извършване на оглед. Проверка наличие и изправност на допълнителен имобилайзер“. В заключителната част на полицата е посочено, че същата дава право на пътна помощ при застрахователно събитие **съгласно общите условия**. Посочени са два телефонни номера, на които да се обади застрахованият при необходимост. Посочено е, че при пристигане на мястото на събитието представител на Асистанс компанията ще поиска представяне копие на полицата.

По делото не са представени общите условия към застрахователния договор, към които изрично препраща същият, а съдът няма задължение служебно да ги издирва и същите не са му служебно известни. Съгласно правилото на чл. 146, ал. 2 ГПК, съдът указва на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства. Според установената съдебна практика, тази норма намира приложение, когато страната въобще не сочи и представя доказателства за тези факти, но не и когато посочените или ангажирани доказателства не са достатъчни за тяхното установяване. Ето защо, в случая съдът е указал на ищеца, че е в негова тежест да докаже, че репатрирането на автомобила е част от застрахователното покритие, но не му е указал, че не сочи доказателства за това, доколкото е представил застрахователната полица. Съдът намира обаче, че само въз основа на тази полица не може да се проведе пълно доказване, че репатрирането на автомобила е част от покрития застрахователен риск. Както бе посочено, застраховката дава право на пътна помощ при застрахователно събитие **съгласно общите условия**. Тоест, полицата препраща към ОУ относно конкретните обстоятелства, при които застрахованият би имал право на пътна помощ и съответно застрахователят би отговарял за този разход. Предвид че тези ОУ не са представени по делото, съдът не може да изгради обоснован извод, че в конкретната хипотеза застрахованият е имал право на такава и съответно евентуалното репатриране на автомобила да се приеме за покрит застрахователен риск и застрахователят по имуществената застраховка да е имал задължение да поеме този разход, което обуславя извод за неоснователност на претенцията.

Извън гореизложеното, дори да се приеме, че репатрирането на автомобила е част от застрахователното покритие, съдът намира, че по делото не е доказано ищецът да е заплатил този разход в полза на застрахования или на трето лице. Както бе посочено, за да възникне регресното притезателно право на застрахователя по имуществено застраховане срещу застрахователя по „Гражданска отговорност“, следва застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение. По делото е представена фактура № 63/30.06.2018г. /л. 73/, издадена от /фирма/ на /фирма/ за сумата от 800лв. без ДДС и 960лв. с ДДС. В графа „наименование на стоките и услугите“ е посочено „репатриране на лек автомобил БМВ 530 *****Солун – Русе“. Отбелязано е, че плащането ще стане в брой. Съставител на фактурата е Борислав Миланов – управител на /фирма/, а получател на фактурата М. Ц. – управител на /фирма/. Приложен е и фискален бон от същата дата – 30.06.2018г. за платена в брой сума от 960лв. за транспортни услуги на /фирма/.

Съдът намира, че горната фактура и фискален бон доказват плащането на тази сума от страна на /фирма/ в полза на /фирма/, но не и от ищцовото дружество в полза на застрахования. С определения от 28.09.2023г. съдът на основание чл. 146, ал. 2 ГПК изрично е указал на ищеца, че не сочи доказателства стойността на репатрирането от 960лв. да е заплатена от ищцовото дружество. Въпреки тези указания, същият не е предприел активно поведение и не е ангажирал доказателства за установяване на този факт. За да възникне регресното право на застрахователя по имуществената застраховка, следва същият да е сторил разход. В случая само от ангажираните доказателства извод за това не може да бъде изграден. Липсата на плащане от страна на ищцовото дружество го лишава и от правото на регресно вземане спрямо застрахователя по „ГО“. Предвид че няма събрани

други доказателствени източници в тази насока и с оглед изричното оспорване на ответника, съдът приема, че в полза на ищеца не е възникнало регресно вземане спрямо ответника за тази сума, което обуславя извод за неоснователност на претенцията на главното вземане. Доколкото акцесорната претенция за лихва за забава е обусловена от изхода по спора за главното вземане, то и искът за добавъчното вземане следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По изложените съображения, предявените искове подлежат на отхвърляне като неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски има ответникът, който претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **срещу** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, осъдителни искове с правно основание чл. 411 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите от **600лв.**, представляващи остатък от регресно вземане за изплатено застрахователното обезщетение за ПТП, настъпило на 22.06.2018г. в Гърция, в местност Родия, в близост до пристанището на Ормос Панагиас, между т. а. с рег. № ***** и л. а. „БМВ“, модел „5ЕР Рейхе“ с рег. № ***** за което при ищеца е образувана щета № *****, и **188,51лв.**, представляващи лихва за забава за периода 03.08.2020г.-02.08.2023г.

ОСЪЖДА /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **100лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____